

Karolína Hana Kováčová

Sport, to přece není můj šálek kávy

Když jsem se narodila, byla jsem v rodině jediné a dlouho očekávané vnoučátko. Pro dědečka s babičkou jsem byla poklad, pro maminku takový malý budulínek, říkala mi také kouzelná žabičko. Potom, když jsem trošku povyrostla, z pokladu se stal malý čertík, jakmile jsem pořádně zlobila tak také velký čert, nebo ďáblík, to vždycky podle míry mé neposlušnosti. Naopak když jsem byla hodná a poslouchala jsem na slovo, byla jsem jejich princezna. Vždycky když jsem k babičce a k dědečkovi přijela, zažila jsem tam kouzelné prázdniny, babička vyvažovala jako v královském hradě, jenom abych náhodou neshodila nějaké to deko, děda mě opatroval jako nejdražší princátko. A já? Ráda jsem usedla do uspávacího křesílka na zahradě a představovala jsem si No pokaždé něco jiného, ale vždycky to byl můj tajemný sen.

Bohužel pro mne, narodila jsem se do rodiny, která sice nevynikala velkými sportovními výkony, ale všichni v rodině se hýbali, jako to jen šlo. Babička kdysi hrála košíkovou za VŠ Č. Budějovice, dědeček jezdil na kole, strýček hrál volejbal za písecký klub, druhý strýček kopal do kulatého nesmyslu – jak říkala jeho žena – za místní fotbalovou jedenáctku a můj tatínek dosud chodí na hřiště a říká: „Hraju za „starší pány“. Jestli se tomu dá věřit, nevím, když přijdu se podívat, vidím jen, jak se mírným tempem prochází všichni po trávníku. A teď si představte, že jsem se narodila já, dítě, které přišlo na svět předčasně, vážilo necelé dva kilogramy a bylo celé takové.... No, nebudu unavovat mými začátky. Faktem ale je, že mě všichni rozmazlovali, hýčkali a dbali o to, abych se zbytečně neunavovala.

První zádrhel přišel hned ve školce, když jsme venku různě pobíhali a hráli si. Paní učitelka říkala mé mamince, že jsem takový místní šašek. Pořád se jen předvádím, protože když běžím, tak u toho neustále šaškuju. Rukama pádluju a nadskakuju jako raněná koza. Maminka smutně slíbila, že se mnou promluví, abych s těmi hloupostmi přestala a k tělesné výchově přistupovala zodpovědně, ale už dopředu věděla, jaký to bude mít výsledek. A teď to opravdu začalo! S hrůzou celá rodina zjistila, že moje sportovní vlohy asi nebudou takovou samozřejmostí, jak předpokládali. Postupně jsme začali s delšími procházkami, s dědečkem jsme je prokládali etapami běhu a já konečně po dlouhém nácvičku pochopila, k čemu vlastně ty nohy a ruce mám. Paní učitelka začala být spokojená a zbytek návštěvy školky proběhl zdárně.

V první třídě přišel další problém – kotrmelec. V mém podání to sice bylo zbytečné válení se po žíněnce, ale musím se přiznat, mamince jsem doma tvrdila: „Snad mně ta hlava neupadne, bolí mě za krkem, mám něco se zády, víckrát to už dělat nebudu. Nejsem přeci akrobat v cirkusu!“ Opět se osvědčil přístup celé naší rodiny. Na zahradu děda připravil matrace ze staré postele a začalo se s nácvikem. Nejprve to vše vypadalo, že rovně se mi kotrmelec nepodaří ani za nic. Chvilku se pořád zdálo, že se vyplní všechno to, co jsem tvrdila mamince, že přijdu i o hlavu, nebo si zlomím krk, ale vytrvalost přinesla své ovoce a já se ve škole mohla konečně pochlubit bezchybným kotrmelcem i vzad. Překvapila jsem i paní učitelku, dokonce mi dávala za vzor ostatním spolutrpitelem, kterým tento zbytečný cvik také nešel. Heč, byla jsem vzor!

To ale nikdo netušil, že další zkouškou budou míčové hry. Sice jsem se míče nebála, ale jistota byla jistota, raději jsem se vždycky vyhnula a přikrčila, abych náhodou nemusela míč chytat. Při vybíjené to byla jistá výhoda, jen tak mě vybit nešlo, v manévru uhýbání jsem byla téměř dokonalá, ale přihrát spoluhráčům, nebo chytit přihrávku byl pro mě nadlidský výkon. Ke slovu tedy přišel další člen rodiny babička, bývalá košíkářka, a jala se mě trénovat. A světe div se, výsledek se dostavil. Sice na reprezentaci republiky to není, ale ve škole jsem se stala nepostradatelnou hráčkou školního týmu ve vybíjené. A dokonce občas si zahraju i v hlavní sestavě družstva.

Loni jsem prožila jedny z nejpřekvapivějších vánočních svátků vůbec, jak už tušíte, rodina opět nezaspala a pod stromečkem se objevily dvě záhadné rakety a opeřené míčky. Čeká mě tedy trénink v další hře, kterou je badminton. Ještě nevím,... a raději se neptám, kdo bude mít tu čest... se mi v tomto sportu věnovat. Rodina má sice se střídáním trenérů dobrou zkušenost, loni jsem dostala míče na volejbal. A dočasným trenérem byl strýček, bratr mé maminky, který sice trochu hudroval, ale rodina zvítězila. On také, naučil mě docela hezky odbíjet míč, a občas jsem dokonce dokázala míč poslat i přes uschlou větev naší staré jabloně, kterou můj dočasný trenér používal místo sítě a sám se za ni občas schovával, abych neviděla, jak se smíchy láme v pase. Jak s oblibou říkala maminka. A tak možná dostane důvěru i letos. Je nejmladší z celé rodiny, a tak musí taky něco vydržet pro blaho všech.

V bazénu u prarodičů jsem se naučila plavat, sice jsem občas polykala andělíčky, ale s klidem můžu říct, že mi to nakonec docela šlo. Při školních plaveckých lekcích jsem dokonce bez problémů získala diplom štiky a zvládla jsem i skoky z bloku do bazénu. Nevěřili byste, jak velká radost u nás doma zavládla. A diplom, ten je dosud na čestném místě na lednici.

Každé prázdniny jezdím s dědečkem na dlouhé výlety do okolí na kole. Musím skromně uznat, že v současné době jezdím tak, že děda má co dělat, aby mi stačil, a výlety, které jsou i několik kilometrů dlouhé, mi nedělají žádný problém. Ráno vždycky vyrazíme a k obědu se vracíme k babičce domů jen málo unavení a s větší chutí k jídlu. Díky tomu jsem poznala spoustu zajímavostí z okolí místa, kde moji prarodiče bydlí. Je toho tady k vidění opravdu dost – nejstarší zachovalé, opravené a dosud obyvatelné tvrze v Čechách, trošku dál je mohyla Jana Žižky z Trocnova, přírodní ptačí rezervace rybník Řežabinec, k zahození není ani okresní město Písek s vyhlášenou zmrzlinou v jedné cukrárně.

Mohla bych klidně pokračovat i dál v mých úspěších v poznávání sportovních disciplín, ale myslím, že už je toho dost. Je ale třeba říct, že i já, dítě zcela nepoznamenané talentem ke sportu vytrvalou pílí a podporou celé naší rodiny přeci jen není tak marné, jak to vypadalo. Olympijský vítěz nebo mistr světa a Evropy ze mě nebude, ale učiněné nemehlo už také nejsem. Prostě, když rodina chce, dokáže neskutečné věci.

Ale slova mé 90leté prababičky: „Co chcete, vždyť krásně zpívá...“ mi budou znít v uších hodně dlouho